

kitartva küzdjenek a revízióért. Szavait nagy éljenzés követte. Széchenyi István a következő szónok nagy általánosságban foglalkozott a revízió térkép forgalomba kerülése után történt eseményekkel. Megemlékezett ezzel kapcsolatban arról, hogy már jóval háború előtt a románoknak és a szerbeknek is volt egy térképük. A Román birodalom határa Kecskeméig volt elnyújtva, mag a szerbek a mai határokat jelölték meg. Mi magyarok, akkor mosolyogtunk, pedig védekeznünk kellett volna ez ellen a becstelen cél ellen. Felszólította az ifjúságot, hogy a jövő vasárnap délelőtt a város egész társadalmát bevonva rendezzen tiltakozó nagygyűlést. Az ifjúság a javaslatot nagy lelkesedéssel fogadta el. Ezután Fehér István zárszava után a Himnusz eléneklésével véget ért az impozáns nagygyűlés.

Szegedi Hétfő I. /VIII/ (1932) december 5. 2–3. oldal

294. Szeged népének hatalmas tüntetése a békerevízió mellett

Szeged város közönsége vasárnap délben rendezte meg tiltakozó nagygyűlését a városháza előtt, és az egyetem aulájában. A nagygyűlést istentisztelet előzte meg, melyre a Fogadalmi templomban gyűltek egybe a hívek. Az ünnepi nagymisést dr. Becker Vendel szentszéki tanácsos, tanítóképző intézeti igazgató celebrálta fényes papi segédlettel. A szentmise előtt dr. Mester János egyetemi tanár, a DEFHE országos elnöke mondott beszédet. Ezután a bajtársi egyesületek és a különböző társadalmi egyesületek zászlók alatt gyülekeztek a templom előtti térségen, ahonnan zárt sorokban vonultak el a városháza elé. Itt nagyszámú közönség gyűlt egybe. Széchenyi István dr. megnyitotta a revíziós nagygyűlést, majd Eckhardt Tibor dr-t kérte ünnepi beszédének megtartására. Eckhardt Tibor dr. a közönség lelkes ovációja közben lépett az erkélyre. Beszédét azzal kezdte, hogy nem ünnepelni és nem tüntetni jött egybe ez a nagyszámú közönség, hanem azért, hogy méltóságteljesen tiltakozzon a legutóbbi kolozsvári események ellen.

– Tizzennégy esztendeje annak, hogy testvéreink millióit elszakították tőlünk, s tizzennégy esztendeje annak, hogy az elszakított testvéreink sanyargatása enyhülés nélkül tart. Azért jöttünk egybe ma, – mondotta tovább Eckhardt – hogy az együttérzés átható jelét adjuk. Tiltakoznunk kell a lelki bántalmazásokat még mindig nyomon követő testi bántalmazások ellen, a prancsszóra megrendezett sorozatos atrocitások ellen. Tiltakoznunk kell az ellen, hogy véreinket csak azért üldözzék, csak azért sanyargassák és csak azért üssék, verjék, mert magyarok. Az elszakított magyarság méltóságteljes tűrésével nem szolgáltatott okot ezen kálváriajárásra. De a határon túliaknak úgy látszik, nem is kell ok, hiszen az összerombolt nyomdák, a szétzúzott betűk mit sem tettek, csupán csak egy bűnük volt, hogy magyar betűk voltak. Tiltakoznunk kell az ellen, hogy a románok minden nemzetközi jogot elvetve, minden szerződést megsértve gyalázzák meg a magyar zászlót. Mi a nemzetközi jog szigorú figyelembevételével követeljük a revíziót. S itt – mondotta Eckhardt – hivatkoznom kell dr. Mester János egyetemi tanár úr által elmondott szentbeszédre: „Nagy ereje a nemzetnek, hogy ezer éven

keresztül mindenkor tiszteletben tartotta az európai törvényeket”. Nem valljuk a fegyveres politikát. A mi fegyverünk a passzív rezisztencia. 1849-ben is elbukott a magyar igazság Világosnál, de nem bukott el a passzív rezisztenciája, amely végülis a 67-es kiegyezésre vezetett. Nagy értéke az elszakított magyarságnak, hogy a közjogi, alkotmányos ellenzék fegyverével küzd az elnyomók ellen. Nem lázadozik, de nem alkudik meg soha. Most pedig kiáltások velem együtt: Nem! Nem! Soha!

A nagygyűlés résztvevői egetverő hangon ismétlik: Nem, nem, soha! Vesszen Trianon! A következő szónok Szász Károly a MEFHOSz budapesti kiküldöttje volt, aki örömét fejezte ki afelett, hogy ezen revíziós nagygyűlés éppen Szegeden tartatik, mert Szeged adott otthont a száműzötteknek. A revízió kérdésében összefogásra hívta fel az ifjúságot. Végül arra kéri őket, hogy ne csüggedjenek, mert ez a kétdés örökké élni fog. Széchenyi István zárószavában köszönetet mondott Eckhardt Tibornak azért a hatásos beszédéért. Mi is akarjuk a revíziót – mondotta Széchenyi – de mégis jólesik, hogy Eckhardt szava áthallatszik a határon túlra is, és lelket önt a szenvedőkbe. Majd a következő határozati javaslatot fogadta el a nagygyűlés, amelyen kimondta többek között, hogy a magyar nép a népszövetségi paktum 19. cikke alapján a rendelkezésére álló összes békés eszközökkel továbbra is állhatatosan küzd a revízió érdekében mindaddig, amíg az igazság diadalra nem jut. Végül felhatalmazást kér a nagygyűléstől, hogy a revíziós gondolat nagy barátait, Mussolinit, Lord Churchil, Lord Rotherme és Borah szenátorrt táviratilag üdvözljék, és felkérjék a revíziós gondolat további ápolására. E nevek említésére a tömeg lelkesen éljenez, és az elnökség a felhatalmazást megadja. A szétozló közönség lelkesen éltette a revíziót, Nagymagyarországot, a nemzet nagynevű barátait és Gömbös miniszterelnököt.³³ Ezt követőleg pedig ütemszerűen kiáltja: Vesszen Trianon!

Az egyetemi bajtási egyesületek zárt sorokban, példás rendben vonultak a központi egyetem aulájába. Az egyetemi aulát zsúfolásig megtöltötte városunk nagyközönsége. Itt még a folyosók is tömve voltak. Az összes notabilitásokat, egyetemi polgárokat és az egyszerű emberek százait láttuk a hallgatóság soraiban.

Dr. Berecz János egyetemi tanár a DEFHE elnöke nyitotta meg:

– Összehozott bennünket – mondotta – az elszakított és még ma is szenvedő közös otthonunk közös szeretete.

Majd részletesen foglalkozott a revízió kérdésével. Utána Könyves-Tóth Erzszi a városi színház tagja, Zilahi Lajos a Szibériai álom és az Aranyérem című verseit adta elő meleg érzéssel. Ezt követőleg Eckhardt Tibor szólalt fel, a ki a külpolitikai helyzetet ismertette. m – Ma a háborús adósságok és a revízió a főprobléma. Bennünket mindkettő közéről érint. Anglia nyíltan megmondotta, milyen fontos az erdélyi kérdés rendezése.

Kertész Lajos énekszámokat adott elő. Ezek során következtek az üdvözlések.

---

³³ Gömbös Gyula 1932. október 1. és 1936. október 6. között volt miniszterelnök.

Dr. Becker Vendel a távollévő megyéspüspök üdvözlését és áldását tolmácsolta, kijelentvén, hogy a nemzeti gondolat a legszorosabban összefügg a vallás gondolatával.

Szegedi Hétfő I. /VIII/ (1932) december 12. 2–3. oldal

295. Fényes külsőségek között zajlott le a DEFHE tízéves fennállásának jubileumi ünnepsége

A Délvidéki Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Egyesülete vasárnap ünnepelte impozáns külsőséges külsőségek között fennállásának 10 éves évfordulóját. Az ünnepség 12 órai kezdettel az egyetem aulájában zajlott le, s az aulát zsúfolásig megtöltötte az érdeklődő közönség. A Hiszekegy eléneklése után Berecz János dr. felsőházi tag, a DEFHE társelnöke mondott nagyszabású megnyitó beszédet. Üdvözölte a főpásztor, az egyetem, az egyesületek és a város képviselőit, majd Eckhardt Tibor dr-t köszöntötte rendkívül meleg szavakkal, majd folytatta: „Egyetemünk ifjúsági életében csak azok az egyesületek nagyok és erősek, amelyeknek minden hallgatóra kiterjedő, egyetemes célkitűzésük van. A mi egyesületünk életre hívásában ezen célkitűzéseken kívül egy szűkebb területre lokalizált gondolat, az egymásrautaltság érzése is szerepelt. Összehozott bennünket a közös szülőföld, – fájdalommal hangsúlyozom – az elszakított és most is sokat szenvedő szülőföld szeretete.

Közös vágyódásunk szülőföldünk szelíd, kalászos síkságai és fehér cserepes házai után, amelyekben szorgoskodó és megelégedett atyáink laktak évszázadokon keresztül bőséges és békés, munkás nyugalomban. Ha van partikularizmus, amely kis országunk egyetemi hallgatóinak csekély létszáma mellett is jogosult és amelynek fontos szerepe, missziója van, úgy a délvidékiek tömörülése az. Mert az elszakított szülőfölddel való kulturális kapcsolatok fenntartását senki más nem tudja helyettünk elvégezni. Ezen egyesületek eresze alatt verődünk össze, mint az üldözött madársereg, a hazajáró hangulatoknak, reményeknek postásai, az együvé tartozás integráló gondolatának hordozói.

A revíziós mozgalomnak tízedik esztendejében ma már világosan látjuk, hogy kétféle integritás van: területi és nemzeti: ez utóbbi azonos a kulturális egységgel. A területet, ha el is vették, az nem fog megsemmisülni, azt visszaszerezhetjük: ennél értékesebb a kulturális, lelki, vérségi, érzelmi kapcsolat, amely az elszakított területek lakosságához köt. Ez mindig erős jogcím marad a területi integritás követeléséhez.

A területi revízió napirendre tűzésének kérdése, amelyet minden egyetemi ifjú a szívében hordoz, olyan külpolitikai kérdés is, amelyet csak más, illetékes tényezőkkel együtt tud az ifjúság siettetni. A kulturális integritás lelki és érzelmi faktorainak ápolása a békeszerződések úgynevezett kisebbségi záradékában biztosított jog, amelyet hangsúlyozni el nem mulasztunk és amellyel állandóan élni akarunk és fogunk.